

SZÉCSI MARGIT

Bitaraj

EGY KÁVÉHAZ HALÁLÁRA

Él akit emlegetnek és akit meghallgatnak él az
Élni rohan az élő és iránta elindul a halott
Megmondattott A kegyes hagyományt be kell aranyozni
Ragyogás robbantsa szét a tengerlappá-egybesimult sokféle magányt
hogy a lágyan összecattanó szavakat fölválthassák
a nyereségre-becélt a dugóhúzó-igék
Hogy a márványasztalokhoz férhessenek végre a mindenkori lovagok
és lovagnék

A bicsztek-képűek Lelógó-orcájúak
A szeplős kezű körmös madámok
A családanya-mezű szeplötelen buzeránsok
A vaspata-dobogású versszerető úrinők
A képzelt várat a kávéházat kerülje a kifordított zsebű világ
Ím a sörényes fiúk zabostarisznyába rakják a pepita írkát
Küügetnek a végtelen pincér hajlongásai alatt
Él akit emlegetnek és iránta elindul a halott
Arcukat mennyezetre emelve elindulnak a régen-volt költők
kibotorkálnak szelíden libasorban Vak angyalok
Gólyalábakon József Attila Árvácskafejú költőhad felett
elimbolyog magasan Úgy illik elsőnek távozzon ő
Szavak surrognak a szivarfüst felhőiben kifele a huzatban
Attila úr Mit ír Biztosan gyönyörű lesz
Szavak Költő szavában egy nemzet Szavak Közvélemény
Szavak Szivarok Elhajózva a huzatban Kigyulladt zepelinek
most aztán über allen Gipfeln — CSÖND VAN!
S mert a világ teremtése a semminek alakot nyújtott
Ez a csönd ez a fekete árvaság se bírja el semmi-magát
Forrong a huzatban Gomolyog a pusztá levegőben
Mint minden egyedüllét karmot elmét és szárnyat akar
A levegő vaskos őstojásában harcol és tömörödik
És ím kiválik fekete boltozatos szárnya
Óriás-tetanusz-hordozó karma már helyet keres
S fekete nulláikat a számológépek elvetélik maguktól
mert ő áll a márványkasszán a véreres harmóniumon
Tátott sascsőréből kiszúr meredek nyelve

az isten kardja a fagyott kiáltás
s rámnéz a testet öltött magány
a BITARAJ

Számontartalak király Fiatalságom társa
Váramat járó hegyi király én Voltál te égbeli úr
Fekete lovamról fészked előtt mindig leszálltam
hajnalban mikor kotlottál a fölkelő napon
Szemedbe Pillátlan varázstükörbe életemet befogtad
Tekintetemben tenyésztél Nézte az erő az erőt
De soha ünnepet nem ont a fölhasadt piros ünnep
Elhagyja a várat a sokaság Elmarad a vadászó sereg
Márványos termek beomlanak Fölveri a lilium a vendégszobát
Arkot nem ugranak Nyihogó csikót nem zaboláznak
Fölkapván bársonyuszályát lelibeg a delnő és ügynök lesz a trubadúr
Mire várunk király Országok füstölnek a mélyben
Mérközni lakol-e itt vagy példázni életemet
te félelmetlen óriás hegedű az isten álla alatt
Hát én Félek-e én Csak a szárnyak vesztétől félek
Él aki élő Király megöszül-e a toll
Számontartalak boldog nyomorúságom idejéből
midőn a játék már sihedernek nem volt vigasz
s midőn már láttam Tenyerét a kolduló bodza
előre becsillagozza ösztökélni az adakozót
Ott ülsz a padlásablakban Szárnyaiddal a napos udvart
beárnyékolod a képzeletet
Kislányos cicik növekednek dáma-dudákká
Kerékarany szoknyák forognak Napok Napok
Férfiak szíve ugrál a sárga citerában
Táncol a cirokseprő Pávafarka beírja a port
Mellemen a kék triko-sávokkal a feszes folyókkal
Zsebemben aranypérez-virággal a remény eleven címere leszek
Két kezem a két angyal Ó ha összehajlik
teremtteni méltó égövet fölindul az én seregem
Magány Magányom Ama napokat feketével arannyal
becsíkozod Villogó és zord fegyenced vagyok
Kirontani magamból hova Viselni a rabruhát hol éljek
Varázsló voltom is a tömegnek szégyenletes
pedig a pünkösdirózsás ricsajban együtt sikongunk a hintán
a pórázás repülön ujjongva együtt körözzünk
Légpuskával a tollasbabát lelövöm a bódé faláról
közös a nyeremény a piros málnás üveg
De ki látja meg a kiloccsant lében a tegnapi hajnalt
Ki akart itt pünkösödöt is Vér minden csupa vér
Varázslóra ki vár ott ahol a zsuppkocsi jár
Mikor a robotos őst is megtehetik henye bitanggá
az átváltozás piros koszorúját ki merné felölteni
Majd megkoszorúz engem a kávé jószagú lelke
Majd a gyülekezet házában felövez az elfüstölt dohány
Majd a fehér haját fül mögé tűzve
megmutatják a gutavörös kardvágást az öregek nekem is

Majd lesz új tanítóm ha a külvilág csak fondorkodásra oktat
 Majd a nagyok aranyuszályából rámragad a bizalom
 Majd elhiszem érdemes szájat adnom a létnek
 mert mint a hajnalmadár kikiáltja magát
 Ülök alázatosan s büszkén mert hazataláltam
 s a légbeli nyüzsgést a sok kivetült árvaságot figyelem
 Mert egyedül vagyunk mind S van aki gögős csikón
 lovagol a célszalag felé míg ábrákat ír
 Van aki a labdát kergeti s szegyenvörös mezű Rivera
 Riva Rivelinho hármás ollójában ér kapuhoz
 De van árvaság déltenger-nyüzsgésű Koralltelep-tarka
 mézscsillagokkal oroszlánhalakkal kápráztató
 S van aki épít Kék állvány pántját a naponta omló falakra
 bilincselné és sóhajt Ne tovább már ne tovább
 Te pedig fölöttem állasz Magány Magányom
 Megvagdalt ifjúságomba vissza- és előreröpítség
 Én megragadom a szárnyat Legyen az elképzelt kerékpárkormány
 Én megragadom a szárnyat Nincs bennem szegyen csak szerelem
 A talaj fölött kezdődő égen
 taposok a dicsfényen és a földből veszem az erőt
 Mozgó gyár Tömörített világevő nagyüzem
 emberméretű nagyüzem vagyok én Napkoronás Ördögszekér-kerekes
 aki földolgozom a fonodát a pihebálos orsómilliárdot
 a futószalagebédek ebnek-elég kalóriáit
 az orvosi várótermek vulkáni lázát
 és szállok kitüzesedve Szállok és nehezülök
 Széles a betonút végselyme Izzik a délben
 Belepek a lények Vízszintes lidércek
 Villámvakoták Tágulás-szűkülés aszfaltrácsai Hegek
 Karambolok vércsatornái Három óriás lábnyom
 Szentháromság vagy a három V Római katonaké
 Micsoda sereg fényeskedik előttem
 Micsoda dolog hogy utamnak végét szegi
 Micsoda népség e dülöngő rongybaba-kerítés
 Foszló babaruhájuk mért vérvirágos Kisded-hajuk mitől fehér
 A fejből kiálló kötőtűantennák milyen riadalmat fognak
 hogy mint az erdei vad agancsai reszketnek szüntelenül
 Micsoda lények ezek Mért nem beszélnek
 Ez a szájtalan bánat Ez az üveggomb orrú jelenség
 Ez volna az ember A ránkmaradt emberiség
 Emelem karomra újmódi rongybábumat
 Kit én földajkállok Vezessen majd engemet ő
 Piszkos kis vászonkezébe raggatok virágot
 Csinálok neki szájat mert ezentúl értem is kiált
 Fűrészporszitaló fehér mellére
 a vérkeringés piros dinamikáját hímezem
 Fájjon helyettem Lüktesen helyettem mert megérdemeltem
 Gyöngyökből szemet neki Helyettem lát ő ezentúl
 Vagyok virágfehér A szívem megvakult
 Havas vakvirág Jelpép Bizzuk az emberre magunkat

Mert botorkálunk majd szívem ha már a magány nem röptet
 ha álmodni-jó várunk elmúlik az időben
 Havas vakvirág Jelkép Világíts fehér szívem
 Pütkösd napja Születésem Nem ütnek főbe tulipánnal
 Nem óv Nem is vezet — Aki él magamagáért tolong
 Én pedig a légkalapácsos nyárban élek az uccán
 Csikorog fogamban a levegő Varcogó kenyeret eszek
 Oly bánat vibrátora tömörít Megköt felszínem alatt a világ
 Félek oda a játék Félek E betonköpeny magamtól is elidegenít
 Gyilkos lett a bolygóközi sugárzás Vonzásom is válik iszonyúra
 Vágyam ellenére jaj már bizonyítok valamit
 Csúcsain a középkornak én a kiégett bükkösbe vesznék
 Gyíkra vadásznék Gyöngye madár gerincét roppantanám
 Szikláról sziklára ugorva úzném a napot a holdat
 terelném fészkedbe király ha már oda a vár
 A fantáziátlan árvaságok csillaghalmazában
 tipródok ma a tömegben s szeretni igyekezem
 Ne legyek értetlen nyomorult ha fellök e sok egyedüllét **bugyra**
 ha mindenkinek istene Rámlép a gyalogmadár
 Látlak a bükkállvány-katonák csatarendje között
 Látlak a beromlott világtükrök sor-ragyogásában
 Látlak és eljutok hozzád Király
 Tollaid-vesztő Magány
 Sötét arkangyalpupilládba most meredek először
 Most kéne leszámolni e rongy aranyfüst alatt
 De mi ne mérkőzzünk Hinni jobb egymás erejében
 Hinni kell öreg Higgjuk Nézi az erő az erőt
 A magányos egysejt a növekedő Népek Magányát
 Meghajlok előtted Lezuhant tolladat fölemelem
 Hidd Megalázkodom de csak a királyi tollért
 Nem magyarázunk Vagyunk

